

VALLE DE LA LUNA — LONDRES

Vrijdag 13 november

'Hey mister, do you like my country?' Een groepje scholieren spreekt mij aan in het centrum van Tinogasta, een wat groter dorp in de provincie Catamarca. Ik slenter wat rond terwijl Maria en Marieken boodschappen doen. Het parkje is net volgestroomd met schoolkinderen die aan hun middagpauze beginnen. Eén meisje spreekt redelijk Engels en volgt een cursus bij Monique Hofman, die getrouwd is met een Argentijn. Wat een toeval; tien minuten daarvoor waren we in een klein winkeltje waar een jongen ook redelijk Engels spreekt en ons hetzelfde verhaal vertelt! Op school, ook de middelbare wordt geen Engels gegeven. Scholieren dragen een uniform. De meeste jongens hebben een soort slagersjassen aan en de meisjes een witte bloes. De 'groene polo-shorts' zijn graduated. Verschil moet er zijn. Na een gezellige babbel moeten ze natuurlijk op de foto.

We rijden door, samen met Dirk en Marieken naar Londres waar we vandaag een rustdag houden.

Dirk werkt veel achter zijn computer. Hij heeft een uitgebreide databank met foto's en filmpjes, die op datum, trefwoord of waypoint kunnen worden opgehaald. Hij maakt daar weer professionele presentaties voor de thuisblijvers. Met speciale apparatuur kan hij op elke willekeurige plek online. Zo ook hier op deze camping, El Molino. Elke dag werkt hij zijn website bij met een foto van de dag, de temperatuur, de hoogte en de coördinaten.

Met zijn vieren zijn we de enige tijdelijke bewoners op deze prachtige plek. We staan onder een paar grote treurwilgen met achter ons een irrigatiegoot die vanmorgen om zes uur werd opengetrokken. Een goede wekker. Het water stroomt nu nog steeds met grote snelheid vanuit de bergen, waarschijnlijk richting akkers en boomgaarden. Dit is een vruchtbare streek met een grote variatie aan produkten: allerlei soorten noten, maïs, zoete aardappelen, bonen, tomaten en natuurlijk wijn. Toch is het een droge streek en moeten de mensen zuinig omgaan met het beschikbare water.

Ik ga terug naar dinsdag.

's Middags vertrekken we onder leiding van een gids met een aantal auto's voor een tocht langs de hoogtepunten van het Valle de la Luna. Dit nationale park heet eigenlijk Ischigualasto, de naam van een vroeger Inca-opperhoofd. De naam 'Maandal' geeft beter inhoud aan het landschap waar we doorheen rijden. Aardbevingen en klimaat hebben een surrealistisch landschap gevormd vol met vreemde natuurlijke beeldhouwwerken met namen als de 'sfinx', 'worm' en 'onderzeeboot'. Tijdens de stops vertelt de gids zijn verhaal dat door een door ons aangewezen vrijwilliger, een Duitse jongen, die al een aantal jaren in Argentinië woont, wordt vertaald.

Hij heeft een aantal oude vrienden op bezoek en samen maken ze er een mooie show van. Wanneer de gids een groot aantal dieren noemt die in het park voorkomen, is de vertaling kort en bondig: 'You find here a lot of animals!' Hilariteit alom.

Na 4 uur hitte en een mooie tocht keren we terug bij het parkstation, drinken een paar blikken Quilmes om het vochtgehalte weer op peil te brengen en kookt iedereen zijn eigen pot.

Santiago eet weer met ons mee en vertelt over zijn leven in B.A.

Over enkele dagen ontmoet hij zijn vader in Mendoza, die een paar dagen met zijn zoon wil optrekken. Santiago speelt polo, net als zijn broers en pa. 'The sport of kings' en dat geeft meteen aan in welke kringen zijn familie verkeert. We worden nadrukkelijk uitgenodigd om de laatste week van ons verblijf bij hem en zijn familie in Buenos Aires door te brengen.

De volgende morgen nemen we afscheid en rijden we om acht uur het park uit voor een rit van slechts een uur naar het Parque Nacional Talampaya, dat net over de grens in de provincie Rioja ligt. Dit park moet je vanwege het zonlicht in de ochtend bezoeken. We stallen onze auto's onder de overdekte parkeerplaatsen en zitten een half uur later in de parkbus voor de tachtig kilometerlange rit door de Talampayakloof een droge rivierbedding met links en rechts 130 meter hoge steile roodstenen wanden. Ook hier weer grillige rotsformaties, waar je op sommige plekken een vijfvoudige echo kunt laten horen. Dus wat roepen Nederlanders op zo'n plek? Ja, juist: "Wie is de koning van Wezel?!", waarna er heel wat ezels door de kloof galmen.

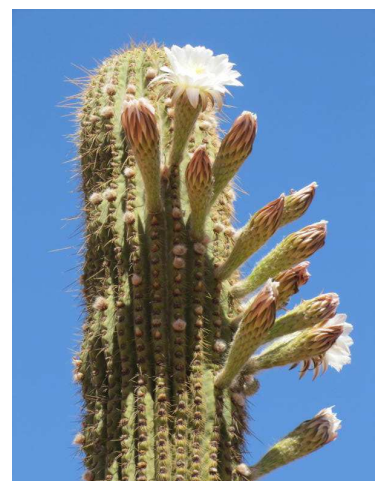
Rond drie uur zijn we terug, kletsen wat met elkaar en gaan 's avonds gezamenlijk in het restaurant eten. Behalve een Zwitsers stel met twee kleine kinderen is er niemand. Al het personeel is vertrokken, er brandt geen licht in de keuken en we vrezen dat we zelf aan de slag moeten.

Dan komt de kok-ober-manager, deelt de menukaarten uit, steekt het licht in de keuken aan, neemt de bestellingen op, wijst ons de koelkasten met drank en gaat zelf voor veertien mensen in de keuken aan de slag. Binnen een half uur zitten we aan het diner! Muy bien.

De volgende ochtend vertrekken we in groepjes of alleen. De coördinaten zitten in de GPS, zodat we elkaar 's avonds weer op dezelfde plek tegenkomen. Wij rijden met Dirk en Marieken, de ervaren Zuid-Amerikagangers. Ze doen het wat rustiger aan en hebben net als wij meer tijd. De overige drie stellen willen graag in de tien weken die ze hebben, zoveel mogelijk zien. Daar is natuurlijk wat voor te zeggen, maar wij reizen volgens het principe 'less is more'. Bovendien, met vijf auto's achter elkaar aan rijden is lastig en beperkt iedereen teveel in de eigen keuzes: wanneer stoppen we even, waar doen we de boodschappen, waar gaan we picknicken, enz.

Het doel voor vandaag is Famatina. Een mooie route, de dag wordt snel warm, maar de hitte is goed te verdragen, want de luchtvochtigheid is slechts vijf procent. Dat merk je wel: droge keel, neus en je blijft water drinken, tenminste, overdag. 's Middags, het laatste uur van de etappe fantaseren we al over het eerste pilsje!

Onderweg controle op de aanwezigheid van fruit, want hier in de Rioja zijn ze als de dood voor fruitvliegjes. De wijnbouw is een belangrijke bron van inkomsten en dat willen ze graag zo houden. Tijdens een stop op een stuk ripio, waar we cactusbloemen fotograferen, stoppen een paar mannen bij onze auto's. Het zijn journalisten van een regionaal huis-aan-huisbladje. Interview! De bekende vragen. Dirk spreekt al een aardig woordje Spaans, zeker wanneer het over vino tinto en

serveza gaat. Ze duwen ons hun krantje in de hand en dan moeten we op de foto. Volgende week wereldnieuws in Chilecito.

Steeds minder bomen, veel struiken en ook steeds grotere, soms al in bloei staande reuzencactussen. Regelmatig stappen we uit om foto's te maken en rond te kijken. Nauwelijks verkeer, kaarsrechte wegen die verdwijnen in de horizon. Bij de Rio Miranda stappen we uit om de gorge te bekijken. Aan de andere kant van de brug ligt een minicamping, verscholen onder de bomen. We stoppen 'm in onze gps, misschien iets voor de terugweg.

Vlak voor Famatina zien we een informatico turistico. Het blijkt een kleine finca te zijn waar de bewoners hun eigen producten verkopen. We nemen enkel potten mee, onder andere een met gezoete tomatenpasta, heerlijk op brood en voor onze eenpansmaaltijden. We krijgen nog een zelfgemaakte chocoladebonbon om te proeven. Witte chocolade, gevuld met gemalen noten en kokos. Fantastisch wat deze mensen in hun eigen keukentje fabriceren. We nemen een paar doosjes mee, zoeken de camping en zien onze medereizigers aan de andere kant van de weg. Cees en Cara hebben al een mooie stek ontdekt, 'El Diamante', een klein camping mét zwembad. Maria, helemaal gelukkig, gaat onmiddellijk haar baantjes trekken en dat zijn er veel, want het zwembad is mini. En passant trekt ze met behulp van Leni een filmende Dirk met zijn kleren aan het water in. Ieder maakt zijn eigen eten klaar en de route voor de volgende dagen wordt besproken.

Op donderdag vertrekken we, weer met Dirk en Marieken, na zwemmen en ontbijt, richting Belén. Het landschap verandert nu minder snel. Wel worden de bergtoppen aan onze linkerhand hoger en hoger. In de verte zien we af en toe sneeuw. Daar ligt ook de Col Belgrano, 6250 meter hoog. Onze hoogste pas is tot nu toe 2050 meter. De auto houdt zich uitstekend en Maria raakt al aardig bedreven in het vele bochtenwerk wanneer we van de hoofdweg afwijken. We laten grote stofwolken achter ons en de kleur van de auto is inmiddels vaalgeel. Ook in de auto is geen stofvrije plek meer te ontdekken.

We doen boodschappen in Tinogasta, waar ik dit keer mijn verhaal begon en besluiten in Londres een afgraving van een oude Inca-vesting te bezoeken. Pas twintig jaar geleden ontdekt en blijkbaar wordt er veel geld gestoken in de ontwikkeling van deze toeristische terkpleister. We beklimmen bij 35 graden de offerheuvel (?) en hebben een prachtig panorama over de omgeving.

Vlaktbij ligt een camping, 'El Molino', installeren ons en maken er met zijn vieren een gezellige avond van.

Vandaag dus een beetje niks, foto's sorteren, zwemmen, een verhaaltje schrijven. Straks even naar Londres voor wat boodschappen en misschien een plek om foto's en verhaal te uploaden.

Allemaal een hartelijke groet vanuit een heet Argentinië.

